

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 006615 19 Uvp
Banja Luka, 10.2.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Mire Mačkić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi S. P. iz Z. (u daljem tekstu: tužilac), zastupanog po punomoćniku S. R., advokatu iz Z., protiv rješenja broj: ... od 13.11.2017. godine Ministarstva (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu određivanja statusa povezanog lica sa poreskim obveznikom, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj: 12 0 U 006615 18 U od 20.12.2018. godine, u sjednici vijeća, održanoj 10.2.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba, podnesena protiv rješenja tuženog, bliže označenog u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba tužioca, izjavljena protiv rješenja Područnog centra Z. broj: ... od 29.5.2014. godine, kojim je tužiocu utvrđen status povezanog lica sa poreskim obveznikom DOO O. Z. i naloženo mu da plati obaveze tog obveznika, u ukupnom iznosu od 6.327,19 KM, koje se odnose na doprinose na lična primanja, takse, prekršajne naloge, kamate i troškove postupka.

Odbijanje tužbe je obrazloženo zaključkom nižestepenog suda da je osporeni akt pravilan i zakonit, jer da je tuženi pravilno primjenio odredbe člana 38. Zakona o poreskom postupku, jer je tužilac vlasnik i osnivač poreskog dužnika, zbog čega je sve druge tužbene navode ocijenio neosnovanim.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda pravila postupka i pogrešne primjene propisa. Ukazuje da je poreski obveznik, kao privredno društvo osnovano i da posluje u skladu sa Zakonom o privrednim društvima Republike Srpske, te da se pojam odgovornosti ima raspraviti shodno članu 99. tog zakona, tako da nema odgovornosti fizičkog lica, jer to taj zakon nije imao u vidu, zbog čega da nije bilo osnova ni da se primjeni član 38. Zakona o poreskom postupku, kako je to pogrešno primjenjeno u aktima upravnih organa, a što je neosnovano podržala presuda nižestepenog suda. U postupku nisu sve činjenice pravilno raspravljene, pa su povrijeđene odredbe Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni

glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP). Predložio je da se zahtjev uvaži, presuda preinači, tužba uvaži i osporeni akt poništi, eventualno ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovi postupak, uz naknadu troškova sastavljanja zahtjeva po punomoćniku.

U odgovoru na zahtjev tuženi u svemu osporava navode zahtjeva i predlaže da se isti odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev i spise predmeta, na osnovu člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) ova sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proističe da je prema DOO O. Z., shodno članu 7. tačka g), članu 54. i 60. tačka b) Zakona o poreskom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 102/11, 108/11, 67/13 i 31/14, u daljem tekstu: Zpp) pristupljeno prinudnoj naplati poreskih obaveza na način da je rješenjima Uprave ..., Područnog centra Z., bliže navedenih u obrazloženju tog rješenja naložena naplata navedenih poreskih obaveza izvršenjem na novčanim sredstvima na žiro računu tog dužnika, uz ovećanje obaveza za iznos od 5% od visine ukupnih obaveza na ime troškova prinudne naplate, kamata na glavni dug, tako da je ukupna obaveza iznosila 4.893,03 KM. Kako dužnik nije imao duže vremena priliv novčanih sredstava na žiro računima, doneseno je rješenje o prinudnoj naplati iz pokretne imovine od 18.12.2013. godine, pa je proveden postupak prinudne naplate pljenidbom pokretne imovine, nakon čega je uslijedila prodaja i ustupanje sredstava Republike Srpske. Kako u cjelosti nije namiren ukupan iznos obaveze, a utvrđeno je da poreski obveznik nije imao druge pokretne, ili nepokretne imovine, iz koje bi se mogla naplatiti ukupna obaveza, to je doneseno ožalbeno rješenje, nakon utvrđenja da je tužilac vlasnik i osnivač preduzeća, odnosno da je lice koje kontrološe preduzeće, te da se smatra povezanim licem u smislu člana 38. Zpp. Osporenim aktom odbijena je žalba tužioca, a pobijanom presudom i tužba, uz razloge, koji su izneseni u obrazloženja ove presude.

Status povezanog lica propisan je odredbom člana 38. Zpp, pa je u smislu te odredbe povezano lice ono koje kontroliše obveznika, ili je pod zajedničkom kontrolom sa obveznikom, s tim da kontrola znači vlasništvo direktno, ili putem jednog ili više pravnih lica od najmanje 50 % vrijednosti imovine, ili najmanje 50 % glasova akcionara, te je određeno i da povezano lice odgovara za obaveze poreskog obveznika u slučajevima kada je utvrđeno da se poreska obaveza ne može naplatiti od poreskog obveznika ni na jedan od zakonom propisanih načina.

Tužilac ne spori da je osnivač i vlasnik DOO O. Z., a tokom osnivanja istog je unio osnivački ulog, što upućuje da je pravilan zaključak upravnih organa da tužilac kontrološe DOO O. Z., što je bio osnov da mu se utvrdi status povezanog lica i naloži uplata neplaćenih poreskih obaveza po izvršnim poreskim prijavama, te izrečene prekršajne kazne po prekršajnim nalozima. Pravilan je zaključak da se na spornu situaciju ima primjeniti Zpp, kao specijalni propis, a ne Zakon o privrednim društvima, kako je to tužilac isticao. Zato je pravilno prvostepenim rješenjem tužiocu utvrđen status povezanog lica, zbog čega mu je pravilno i nametnuta obaveza da odgovara za poreske obaveze tog lica, nakon utvrđenja da tu poresku obaveznu nije moguće naplatiti od DOO O. Z.. Pravilno je postupio i tuženi kada je odbio njegovu žalbu, kao i nižestepeni sud, koji je odbio tužbu i o tome dao valjane razloge, koje u cjelosti prihvata i ovaj sud.

Ostali navodi zahtjeva nisu od uticaja na drugačiju odluku, a o njima je pravilne razloge dala osporena presuda, te kako u istoj nije ostvaren nijedan razlog, predviđen odredbama člana 35. stava 2. ZUS, to je zahtjev tužioca valjalo odbiti, na osnovu člana 40. stava 1. istog propisa.

Odbijanje zahtjeva za naknadu troškova spora iz stava 2. presude se zasniva na odredbi člana 49. a) ZUS, kojom je propisano da stranka koja izgubi spor je dužna da protivnoj stranci nadoknadi troškove spora. Kako je zahtjev tužioca odbijen, kao neosnovan, to nije bilo osnova da mu se odrede troškovi koje je povodom istog imao.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša